

Arrest

nr. 212 468 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Eerste verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, en tweede verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 20 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op 21 december 2015 asiel aan. Op 28 juni 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek en bezit u de Afghaanse nationaliteit. Uw ouders vluchtten zo'n dertig jaar geleden uit Afghanistan naar Iran omwille van de oorlogsomstandigheden in hun land van herkomst. Ze vestigden zich in Shiraz (Iran) alwaar u zo'n twee jaar later geboren werd en uw gehele leven als Afghaans vluchteling doorbracht. Uw ouders hadden een tijdelijke Iraanse verblijfsvergunning, de zogenaamde blauwe kaart. Bij uw geboorte werd u geregistreerd op de blauwe kaart van uw vader. Met behulp van deze verblijfsvergunning kon u naar een Iraanse school gaan. Hoewel dit niet steeds eenvoudig was voor u kon u toch de basisschool afronden. Nadien ging u werken bij uw vader als landbouwer en een aantal jaren later als mechanicus in een autogarage. Jullie onderhielden contact met de familie van uw moeder in Jalalabad. Contact met de familie van uw vader, die grotendeels in Kabul woont, was er amper. Zo'n vijftien jaar geleden trok uw broer R. (...) terug naar Afghanistan. Hij was verslaafd aan de drugs en wou in zijn land van herkomst een nieuw leven opbouwen. Hij trok naar Jalalabad en ging er wonen en werken bij uw ooms aan moeders zijde.

In 2005 verloor uw moeder op korte tijd haar moeder en één van haar broers. Nadien miste ze haar thuisland en wou ze zeer graag terugkeren, uw vader daarentegen hield aanvankelijk de boot af totdat ook hij uiteindelijk overstag ging. Hij nam contact op met de Iraanse Vreemdelingendienst en zorgde ervoor dat jullie twee weken later terug naar Afghanistan konden keren. Bij jullie vertrek dienden jullie alle verblijfsdocumenten, waaronder jullie blauwe kaarten, in te leveren bij de Iraanse autoriteiten. Na een reis van een aantal dagen trokken jullie in bij jullie ooms langs moeders kant in Jalalabad. U had het niet gemakkelijk in Jalalabad, u had er geen werk en kende er niemand. Bovendien was u steeds ziek omwille van de mindere levensomstandigheden. Ook uw ouders konden zich niet aanpassen aan deze nieuwe situatie. Een maand na jullie aankomst besloten jullie dan ook om terug te keren naar Iran. Jullie gingen allen een taskara afhalen in het centrum van Jalalabad, waarna jullie Afghaanse paspoorten regelden voor uw moeder en uw vijf zussen en via een tussenpersoon een visum voor Iran. Voor uw paspoort en dat van uw vader en broer was er evenwel niet genoeg geld. U trok met vader en uw broer illegaal naar Iran. Jullie vestigden zich opnieuw in Shiraz. Omdat het te veel kostte vroegen jullie er evenwel geen nieuwe verblijfsdocumenten aan. U hervatte uw werk in de garage, op een illegale wijze.

In die periode leerde u via de online-applicatie 'WeChat' K. F. (...) kennen. Na een aantal maanden converseren in een groepschat begon u een privéconversatie met haar. Nog een aantal maanden later spraken jullie voor het eerst af. K. (...) wist evenwel niets van uw Afghaanse origine en uw illegale verblijf in Iran. Jullie spraken vaak af als zij van de universiteit naar huis wandelde en als zij met haar moeder en zussen in het park ging wandelen. U en K. (...) zetten zich dan op het gras, evenwel van nabij gecontroleerd door haar moeder. Na een jaar achtte u de tijd rijp voor een volgende stap. U vertelde K. (...) over uw Afghaanse roots en vroeg haar meteen daarna ten huwelijk. Ze was verschrokken maar haar liefde voor u was groot genoeg om deze kwestie te weerstaan. Ze praatte erover met haar moeder. Deze nam contact met u op en maakte in een persoonlijk onderhoud duidelijk dat jullie relatie niet gewenst was. U diende geleidelijk afstand van haar te nemen en jullie relatie te laten doodbloeden. K. (...) en u besloten zich hier weinig van aan te trekken en spraken nadien gewoon verder af, weliswaar stiekem.

Zo'n vijf of zes maanden later kwam de vader van K. (...) er achter dat jullie geheime afspraken hadden. Hij mishandelde zijn dochter en sloot haar op in haar kamer. Hij contacteerde u om af te spreken, waarna ook u enkele rake klappen kreeg. Daags nadien contacteerde u K. (...) – u had haar lange tijd voordien reeds een eenvoudige gsm cadeau gedaan – en vertelde haar wat er gebeurd was. K. (...) vertelde op haar beurt wat haar was overkomen. Zo'n zeven tot tien dagen later zag K. (...) de mogelijkheid om te ontsnappen uit haar ouderlijke woning. Ze contacteerde u en jullie besloten te huwen. Dit huwelijk kon evenwel bij gebrek aan identiteitsdocumenten – u had er geen en K. (...) was de hare in alle haast thuis vergeten – niet op een officiële manier plaatsvinden en jullie sloten een sighe – een tijdelijk huwelijk – af. Nog eens een twee of drie dagen later konden jullie op een illegale manier Iran verlaten. Jullie staken de grens met Turkije over en reisden van hieruit door naar België waar jullie op 21 december 2015 verzochten om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Iran vreest u geen normaal leven te kunnen leiden en naar Afghanistan teruggestuurd te worden. Na aankomst in België kwam uw partner in contact met het christendom. Zij ging voor een eerste keer naar de Iraanse Kerk in Turnhout in april 2017. Sinds augustus 2017 gaat zij elke zondag en nam zij twee keer deel aan een bijbelstudie. Uzelf ging eenmaal mee naar de kerk maar omdat dit alles u niet interesseerde, bleef het bij dit eenmalig bezoek.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele taskara; de originele taskara's van uw moeder en uw zussen en de kopieën van de paspoorten van uw moeder en uw zussen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielverzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielverzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tweemaal bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities CGVS 1, d.d. 24/10/2017, p. 2; notities CGVS 2, d.d. 08/01/2018, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit en uw verklaring heel uw leven als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst en nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de nationaliteit in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, regio van herkomst of nationaliteit, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kan staven. U heeft geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. U legde weliswaar uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer, doch de authenticiteit van dit identiteitsbewijs wordt volledig ondermijnd uit de informatie die erop vermeld staat die in tegenstrijd is met de verklaringen die u erover aflegt. Zo stelde u zelf dat u dit identiteitsbewijs verkreeg ergens in het centrum van Jalalabad (CGVS 1, p. 8). Geconfronteerd dat er nochtans op de taskara staat dat deze in Surkh Rod werd opgemaakt, zegt u dat dit de stad van uw voorouders en grootvaders is, terwijl Surkh Rod eigenlijk niet een stad maar een district van de provincie Nangarhar is, zoals Jalalabad een is. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u de werkelijke procedure voor het aanvragen van een taskara niet kent. U stelde dat u samen met uw oom naar een bedrijf of instelling – waarvan u de naam niet kon weergeven (CGVS 1, p. 8) – moest gaan en dat aldaar louter en alleen op basis van uw persoonlijke verklaringen een taskara werd opgemaakt (CGVS 1, p. 8). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat een aanvraag meer voeten in de aarde heeft en onderhevig is aan een heel aantal procedurele stappen. Vervolgens is het vreemd dat uw taskara aanhaalt dat u gehuwd was op het ogenblik van het uitreiken ervan, iets wat u in alle toonaarden ontkent (CGVS 1, p. 11 en 34). Ook blijkt uit deze taskara dat uw moeder de Pashtou-taal machtig zou zijn. Ook in dit verband verklaarde u het tegendeel: u stelde dat u noch uw moeder deze taal spreekt (CGVS 1, p. 34). Hierbij aansluitend is het niet aannemelijk dat u zelf niet eens wist in welke taal deze taskara werd opgesteld. U vermoedde dat dit het Pashtou was, maar met zekerheid kon u dit

niet stellen. Het zou of het Dari of het Pashtou kunnen zijn, dat onderscheid viel volgens u niet op te maken (CGVS 1, p. 10 en 11). Meer zelfs, onmiddellijk nadien stelde u dit identiteitsdocument nooit bekeken te hebben (CGVS 1, p. 11). Het lijkt weinig aannemelijk dat iemand die, na jarenlang verblijf in een derde land, voor het eerst een eigen identiteitsbewijs uit zijn land van nationaliteit bemachtigt, dit document niet nader zou bekijken en een poging zou wagen alles eens door te nemen. Tot slot dient nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Bijgevolg kan er geen enkele waarde meer gehecht worden aan de authenticiteit van dit identiteitsdocument. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er redelijkerwijs ook geen enkele waarde gehecht worden aan de door u neergelegde taskara's van uw moeder en uw zussen, temeer uit niets blijkt dat deze documenten afkomstig zijn van personen met wie u een familiale band zou hebben.

Daarnaast dient ook benadrukt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw paspoort. Op de DVZ stelde u dat u een paspoort in uw bezit had, maar dat u dit identiteitsbewijs verloren bent op zee op weg naar Europa (Verklaring DVZ, vraag 24). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (CGVS 1, p. 13 en 35). Hiermee geconfronteerd herhaalde u slechts uw laatste bewering (CGVS 1, p. 35). Een louter herhalen van eerdere verklaringen kan evenwel niet weerhouden worden als een gegronde rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Betreffende de door u neergelegde kopieën van de paspoorten van uw moeder en uw zussen kan daarnaast vastgesteld worden dat uit niets uw familiale band met de betrokken personen blijkt. Voorts zijn het louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waardoor hier geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend, temeer gezien een dergelijke kopie gemakkelijk manipuleerbaar is. Daarenboven dient nogmaals benadrukt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

De vaststelling dat u geen enkel afdoend document neerlegt om uw identiteit en uw status van Afghaans vluchteling in Iran te staven, en ook ongeloofwaardige, tegenstrijdige en foutieve verklaringen aflegt over deze documenten, ondermijnt uw bewering geboren te zijn als Afghaan in Iran en er steeds als vluchteling te hebben gewoond.

Deze conclusie kan verder worden onderbouwd door een bevreemdende vaststelling betreffende uw taalgebruik. Bij uw asielaanvraag bij de DVZ meldde u namelijk dat u uw gehoor in het Dari wenste te doen (inschrijvingsfiche DVZ, dd. op 21 december 2015). Enige tijd later mocht het Commissariaat-generaal een e-mail ontvangen van uw advocaat waarin deze vroeg om een tolk Farsi, de Iraanse landstaal, te voorzien. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op 8 januari 2018 werd, gelet op uw eerdere verklaringen tijdens uw inschrijving en tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op 24 oktober 2017 (CGVS 1, p. 4), uw kennis van het Dari afgetoetst met behulp van een Dari-tolk (CGVS 2, p. 2). Deze stelde evenwel na verloop van tijd dat u, hoewel gevraagd om Dari te spreken, continu Farsi bleef spreken met slechts enkele Dari-woorden in vervat (CGVS 2, p. 11). Hoewel u nadien probleemloos een aantal woorden van het Farsi naar het Dari kon vertalen (CGVS 2, p. 11-13) – waaruit overigens niet afgeleid kan worden wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u deze kennis heeft verworven – doet deze vaststelling samen met het feit dat u uw taal van herkomst niet vlot in volzinnen kunt hanteren, vragen rijzen bij uw initiële vraag om gehoord te worden in een Afghaanse landstaal.

Daarnaast zijn uw verklaringen betreffende uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran niet overtuigend. Zo is het niet aannemelijk dat de organisatie genaamd 'BAFIA' en zeker het woord 'Amayesh' u niets zeggen (CGVS 1, p.23). Nochtans is 'BAFIA' de benaming van het Iraanse vluchtelingenbureau waar u normaliter jaarlijks uw amayeshkaart moest gaan vernieuwen. De amayeshkaart is zo wat de benaming voor een Iraanse vluchtelingenkaart voor Afghanen. Dat u de benaming van die voor Afghanen in Iran zo belangrijke kaart niet kent, kan op geen enkele wijze worden aanvaard. Deze lacunaire kennis staat overigens in schril contrast met uw kennis betreffende de geldende documenten voor Iraanse staatsburgers: zonder enige moeite gaf u aan dat Iraniërs beschikken over enerzijds hun identiteitsboekje, de zogeheten shenasnameh, en anderzijds hun mellikaart, waarvan u nog kon stellen dat deze tegenwoordig in digitale vorm (met een chip) uitgereikt wordt (CGVS 1, p. 28). Dat u wel vrijuit weet te vertellen over Iraanse identiteitsdocumenten maar geen kennis bezit over die voor Afghaanse vluchtelingen valt niet te rijmen met het door u aangenomen statuut van Afghaans vluchteling in Iran. Uw rechtvaardiging dat u of uw familie sinds uw terugkeer uit Afghanistan in 2005 geen officiële identiteitspapieren meer aanvroegen (CGVS 1, p. 23 en 29), kan niet overtuigen gelet op de vaststelling

dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de amayeshkaart sinds 2003 uitgereikt wordt. Daarnaast is het ook merkwaardig dat u spreekt over zesmaandelijke registraties (CGVS 1, p. 23), daar waar volgens de beschikbare informatie dergelijke verblijfskaarten minstens één jaar geldig zijn. Voorts is het ten zeerste bevreemdend dat u, toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met uw illegale verblijf in Iran, stelde dat u uw Iraanse verblijfskaart nergens voor nodig had en dat het u niets bijbracht (CGVS 2, p.10). Een dergelijke uitspraak staat in zeer schril contrast met de vele voordelen die het bezit van een amayeshkaart met zich meebrengt zoals blijkt uit de beschikbare informatie. U gaf vervolgens ook aan dat het verkrijgen van een verblijfskaart een dure aangelegenheid was. Gelet op uw stelling dat dit dé reden was om u niet in regel te stellen (CGVS 1, p. 23), zijn uw verklaringen betreffende uw reis met uw Iraanse vrienden zo'n vier jaar geleden naar een aantal andere steden in Iran hoogst merkwaardig. U stelde voor deze trip 400.000 toman op tafel gelegd te hebben (CGVS 1, p. 27), het equivalent van één amayeshkaart zoals u stelt (CGVS 1, p. 23). Dat een plezierreisje meer prioriteit geniet dan een verblijfsvergunning die u vele voordelen biedt én die u van deportatie kan behoeden, houdt allermist steek. Met betrekking tot deze trip naar het noorden van Iran zijn er doorheen uw verklaringen nog een aantal zeer bevreemdende elementen op te merken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er doorheen Iran veel controles plaatsvinden door de autoritaire Iraanse veiligheidsdiensten teneinde personen die niet over papieren beschikken te detecteren en te deporteren.

Gelet op uw verklaringen dat u in de periode van uw reis niet beschikte over enige verblijfsdocumenten is het dan ook vooreerst niet aannemelijk dat u het risico op deportatie zou nemen en daarnaast dat uw Iraanse vrienden het risico zouden nemen om een niet-geregistreerde Afghaanse vluchteling in hun reisgezelschap op te nemen. Het is eveneens bevreemdend dat u als rechtvaardiging enerzijds stelde naar steden te reizen waar er geen controles plaatsvinden maar dat u anderzijds niet wist in welke steden Afghanen nooit mochten komen (CGVS 1, p. 27). Tekenend is ook dat u aangeeft niet te weten of er in Shiraz plaatsen zijn waar je als Afghaanse vluchteling niet mag komen (CGVS 1, p. 28).

Voorts kan en mag er redelijkerwijs aangenomen worden dat, gelet op de heersende discriminatie van de Afghanen in Iran, de Afghaanse diaspora in Iran samenpakt en in contact staat met elkaar. Nochtans is uw kennis van de Afghaanse gemeenschap in Shiraz onbestaande. U stelde naar een Iraanse school te zijn gegaan waar, naast uzelf, nog twee andere Afghaanse jongeren les volgden. Dat u deze personen niet bij naam kan noemen, is hoogst merkwaardig (CGVS 1, p. 15). Dat u voorts geen contact houdt met andere Afghanen is eveneens frappant. Ook op de vraag met welke andere Afghaanse families uw ouders contact hebben wist u geen consequent antwoord te geven. Aanvankelijk gaf u V. (...), F. (...) en S. (...) weer als bevriende Afghaanse families van uw ouders (CGVS 1, p. 18 en 19), om nadien te zeggen dat uw vader zo'n twee of drie families kende, genaamd G. (...) en J. G. (...). Andere families kon u zich niet herinneren (CGVS 2, p. 14 en 15). Voorts is het ook niet aannemelijk dat u met uw familie nooit over Afghanistan of over jullie Afghaanse roots praatte (CGVS 1, p. 17). Het door u aangemeten profiel van een Afghaanse vluchteling in Iran strookt dan ook geenszins met de vaststelling dat uw kennis betreffende het leven van een persoon in een dergelijke situatie quasi onbestaande is. Voorgaande plaatst dan ook wederom fundamentele vraagtekens bij de waarachtigheid van uw verklaringen.

Deze vaststelling wordt enkel maar kracht bijgezet doordat u uw kortstondige terugkeer naar Afghanistan in 2005 niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst is het absoluut niet geloofwaardig dat uw familie een legaal verblijf in Iran – met, zoals uw vader stelde, de zekerheid van een inkomen te hebben en elke dag voedsel op tafel te hebben (CGVS 1, p. 28; CGVS 2, p. 6) – inruilde voor een onzeker verblijf in Afghanistan, alwaar al decennialang een oorlog woedt, alwaar jullie geen enkel vooruitzicht hadden op een inkomen of een job en alwaar jullie de taal niet kenden (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 6). Bovendien had uw vader op voorhand niet de moeite genomen om zich terdege te informeren naar de mogelijkheden om in Afghanistan werk te vinden (CGVS 2, p. 8). Een dergelijke ondoordachte en drastische stap is dan ook niet aannemelijk en staat allermist in verhouding tot de gevolgen die dit had voor jullie situatie in Iran. Gelet op deze gevolgen – het verliezen van de verblijfsvergunningen en de voordelen die hieraan verbonden zijn én de moeilijkheden om in de toekomst nieuwe verblijfsdocumenten in Iran te verkrijgen – is het dan ook niet aannemelijk dat jullie al na een maand de beslissing namen om terug te keren naar Iran, daar waar jullie intussen wel Afghaanse identiteitsdocumenten hadden kunnen bemachtigen en redelijkerwijs ervanuit konden gaan dat jullie in Iran volledig in de illegaliteit zouden belanden. Een dergelijke houding is volstrekt ongeloofwaardig. Bovendien wordt aan jullie kortstondige terugkeer naar Afghanistan ook afbreuk gedaan door uw lacunaire kennis van Jalalabad, de stad waar u drie maanden doorbracht. U kon geen bekende gebouwen benoemen, evenmin kende u de namen van rivieren die doorheen Jalalabad stroomden. Ook de naam van de belangrijkste moskee in deze stad wist u niet. Gevraagd naar de dorpen of steden rondom Jalalabad bleef u voorts volledig in het ongewisse. Ook wijken in Jalalabad kon u niet opnoemen (CGVS 2, p. 21 en 22). U haalde wel aan dat u een andere wijk in

Jalalabad kende, met name Behsood, doch dit betreft een volledig district, geen eenvoudige wijk (CGVS 1, p. 30 en 31). Opmerkelijk is ook dat u in dit verband evenmin kon vertellen welke straten of wijken u passeerde als u daar met de fiets naartoe ging. Ook de rivier die u overstak kende u niet (CGVS 1, p. 31). De vaststelling dat u slechts een zeer beperkte kennis bezit van de stad waar u drie maanden verbleef en waar uw familie tot op heden nog verblijft, doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat uw algemene kennis van Afghanistan quasi onbestaande is. Van iemand die nooit in zijn land van nationaliteit heeft gewoond, moet zeker geen uitgebreide landenkennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat die persoon wel enige basiskennis heeft over het land waar zijn ouders zijn geboren en nadien zijn ontvlucht, temeer daar grote delen van de families van uw vader én van uw moeder tot op heden nog in Afghanistan verblijven en u nog steeds contact met uw familie aldaar heeft (CGVS 1, p. 5 en 6). Zo is het zeer bevreemdend dat u amper Afghaanse steden kan benoemen. U kent evenwel Kabul, Jalalabad, Kunduz en Herat maar andere steden zijn u niet bekend (CGVS 1, p. 20). Evenmin kan u Afghaanse provincies benoemen (CGVS 1, p. 20). Voorts gevraagd naar bekende Afghaanse stammen antwoordde u met het opsommen van verschillende etniciteiten – Tadzjiek, Hazara en Pashtou (CGVS 1, p. 20). Bovendien wist u zelfs niet tot welke stam uzelf behoort. U gaf slechts aan dat u tot de Tadzjiek behoort, wat wederom een etnie betreft. Gevraagd naar eventuele onderverdelingen binnen de Tadzjiek, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 19). Voorts is uw kennis van de Afghaanse geschiedenis zeer beperkt. Gevraagd naar de Noordelijke Alliantie, de partij van de door u gekende Tadzjiek Massoud (CGVS 1, p. 19), bleef u in het ongewisse (CGVS 1, p. 20). Vreemd ook dat u enkel van Massoud kunt zeggen dat deze leeuw van Pansjir een man met lef is (CGVS 1, p. 19), terwijl deze oprichter en leider van de Noordelijke Alliantie jarenlang tegen de taliban vocht. Evenmin wist u te vertellen wie er voor de taliban aan de macht was in Afghanistan en hoelang de taliban daadwerkelijk de leiding had in uw land van herkomst (CGVS 1, p. 20). Voorts is ook uw kennis betreffende Daoud Khan – een oud-president van Afghanistan – quasi onbestaande (CGVS 1, p. 20) en wist u niet wie Ahmad Shah Durrani was (CGVS 1, p. 21). Evenmin kon u een bekende Afghaanse Pashtoun benoemen (CGVS 1, p. 19). Frappant genoeg kon u de huidige Afghaanse president niet correct weergeven. U had het over Abdolghani (CGVS 1, p. 19), daar waar in werkelijkheid Ashraf Ghani de leiding over Afghanistan heeft. Andere informatie over deze persoon kon u overigens niet weergeven, u wist niet vanwaar hij afkomstig is of tot welke stam hij behoort (CGVS 1, p. 19). Dat uw kennis betreffende uw land van herkomst dermate lacunair is, kan op geen enkele manier in overeenstemming gebracht worden met uw verklaringen Afghaans staatsburger te zijn.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen geboren te zijn als Afghaan in Iran en over de Afghaanse nationaliteit te beschikken.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, zoals reeds aangehaald in de beslissing. Het is immers de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van de kernaspecten van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal op 24 oktober 2017 en op 8 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS 1, p. 2; CGVS 2, p. 2). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris generaal zodat deze

kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Aangezien u er niet in geslaagd bent uw nationaliteit aan te tonen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de asielmotieven van u en uw partner, als zouden jullie een verboden relatie hebben gehad en er zodoende problemen zouden zijn ontstaan met de vader van uw partner.

Deze conclusie kan overigens nog verder worden onderbouwd door een aantal bevreemdende elementen en tegenstrijdigheden in jullie verklaringen betreffende jullie relatie en de problemen dienaangaande. Zo verklaarde uw partner aanvankelijk dat jullie al twee jaar een relatie hadden alvorens u haar ten huwelijk vroeg (Vragenlijst CGVS K. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Nadien hadden u en uw partner het steevast over een periode van één jaar. Bovendien is het ten zeerste merkwaardig dat uw partner aanvankelijk geen vermoedens had dat u de Afghaanse nationaliteit bezat, hetgeen, gelet op het feit dat jullie reeds enige tijd een relatie hadden, niet aannemelijk is. Dat haar dit bij tijdens jullie afspraken in het park of de koffieshop en die wel twee uur konden duren (CGVS 1, p. 37-39) nooit zou zijn opgevallen, is gewoonweg niet geloofwaardig. Ook is het hoogst bevreemdend dat uw partner, toen u haar vertelde over uw roots, er geen enkel probleem mee zou hebben gehad dat u de Afghaanse nationaliteit bezit (CGVS 2, p. 18), wat, gelet op de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran en de gevolgen die deze biecht voor haar verdere toekomst met zich meebracht, geenszins aannemelijk is. Te meer dat u dit haar ook maandenlang achtergehouden zou hebben. Ook betreffende het incident waarbij de vader van K. (...) u enkele rake klappen verkocht, bent u zelf niet consistent. Zo verklaarde u op DVZ dat 'de vader van uw partner u tegenhield op straat' (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u 'een afspraak met hem had gemaakt' en dat hij u met name kwam ophalen met de auto (CGVS 1, p. 42; CGVS 2, p. 19). Bovendien had u het aanvankelijk over 'één vriend van de vader die hem vergezelde' (CGVS 1, p. 42) waarna u het later had over 'twee neven die bij hem waren' (CGVS 2, p. 19). U wist zelfs één naam te zeggen, met name M. (...), de andere naam wist u niet (CGVS 2, p. 20). Merkwaardig is ook dat uw partner deze tweede naam wel kon weergeven (CGVS 2 K. (...), p. 19). Tot slot is uw partner ook tegenstrijdig betreffende haar ontsnapping uit haar ouderlijk huis. Op de DVZ stelde zij dat ze een aantal schooldocumenten was vergeten bij een vriendin (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Haar vader liet haar vrij om deze documenten op te halen. Later stelde uw partner dan weer dat ze toestemming kreeg van haar moeder – haar vader was zelfs niet thuis – om een schoolboek weg te brengen naar een vriendin (CGVS K. (...) 1, p. 21 en 22). Bovenstaande elementen doen nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de problemen die jullie kenden in Iran met betrekking tot het door u aangenomen doch ongeloofwaardig bevonden statuut van Afghaans vluchteling in Iran.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Aan de authenticiteit van uw taskara en deze van uw moeder en zusters kan geen enkele waarde gehecht worden, zoals hierboven reeds werd aangetoond. Eenzelfde conclusie werd er verbonden aan de neergelegde paspoorten van uw vrouwelijke familieleden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van K. M. (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet terug mag worden geleid naar Afghanistan."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz (Iran) en bent u Iraans staatsburger. In het begin van het jaar 1393 (= 2014) leerde u via de chatroom WeChat uw huidige partner

N. D. (...) kennen. Na een aantal maanden geconverseerd te hebben in een openbare chatruimte schakelden jullie over op een privé-chat. Het klikte tussen jullie en nog een aantal maanden later spraken jullie voor het eerst af in een café. Jullie konden elkaar evenwel niet vaak zien. Als dit dan toch gebeurde hielden uw moeder en uw zus zich steeds op in uw omgeving. Soms spraken jullie stiekem af als u van de universiteit terugkeerde naar uw ouderlijke woning. Na een jaar vroeg N. (...) u ten huwelijk. Tegelijk biechtte hij u op dat hij eigenlijk een Afghaan was. Dit was voor u evenwel niet belangrijk, want u zag hem graag. Toen u thuiskwam en u aan uw moeder vertelde dat N. (...) van Afghaanse origine was, verbood ze u om nog verder met hem om te gaan. Indien u hem toch nog bleef frequenteren, zou ze alles aan uw vader vertellen. Hierop zagen u en uw partner elkaar vier of vijf maanden lang in het geheim. Vermoedelijk moet een familielid of een kennis van uw vader jullie samen hebben gezien op één van deze afspraakjes, want op een dag toen u terugkwam van de universiteit werd u door uw vader opgewacht. Hij was woedend, sloeg u met een riem, nam uw smartphone af en sloot u op in uw kamer. U kon een tijd lang niet helder nadenken maar na twee of drie dagen nam u contact met N. (...) via een gsm die hij u in het begin van jullie relatie cadeau had gedaan. U vertelde uw partner wat er gebeurd was. N. (...) vertelde op zijn beurt dat uw vader hem had opgezocht en had geslagen. Jullie bespraken jullie toekomst en omdat jullie niet zonder elkaar konden, besloten jullie te vluchten. Na zeven of tien dagen opgesloten te zijn geweest in uw kamer – een periode waarin uw vader u nog regelmatig uitschold en rake klappen gaf – kreeg u toestemming van uw moeder om een boek terug te brengen naar een schoolvriendin. U greep uw kans en belde meteen naar N. (...). Deze kwam u met een taxi ophalen waarna jullie naar een dorpje net buiten Shiraz reden. Hier verbleven jullie een aantal dagen totdat jullie besloten te huwen. N. (...) belde naar uw vader om toestemming, maar deze weigerde resoluut en bedreigde hem tegelijk met de dood. Daags nadien gingen jullie naar een geestelijke die door het voorlezen van een koranvers een tijdelijk huwelijk afsloot tussen u en uw geliefde. Een aantal dagen later, op 3/9/1394 (= 24 november 2015), verlieten jullie op een illegale wijze Iran. Jullie staken de grens met Turkije over en reisden van hieruit door naar België waar jullie op 21 december 2015 om internationale bescherming verzochten. Na aankomst in België had u heel wat last van stress en ongerustheid. U vertelde hierover aan een Iraanse dame die u kende uit de inburgeringslessen. Zij begreep u en vertelde dat ze christen was en ze nodigde u uit om samen een viering bij te wonen, wat u eind april, begin mei 2017 ook daadwerkelijk deed. Vanaf dat ogenblik ging u om de twee of drie weken naar een dergelijke bijeenkomst. Naarmate u meer las in het nieuwe testament, werd u rustiger en zag u de mirakels in uw leven. Sinds augustus 2017 gaat u elke week naar de viering in Turnhout. Hoewel u sinds geruime tijd deel uitmaakt van de Iraanse kerkgemeenschap in Turnhout, zijn er nog geen concrete plannen om u te laten dopen, hoewel u wil gedoopt worden. De priester zegt u om ofwel gedurende acht maanden steeds deel te nemen aan de door de kerk georganiseerde Bijbelstudie ofwel om zelf uw kennis over het christelijke geloof op te krikken door zelfstudie op het internet. Naar de Bijbelstudie ging u tot op heden slechts tweemaal en u deed ook nog maar één keer aan zelfstudie via internet, omdat uw partner niet altijd akkoord was dat u naar de Bijbellen ging of omdat u zelf te lui was. Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u enerzijds door de Iraanse autoriteiten gearresteerd te worden, enerzijds omwille van uw illegale vertrek uit Iran en anderzijds omwille van uw bekering. Bovendien vreest u vermoord te worden door uw ouders omwille van uw relatie met uw Afghaanse partner.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een originele badge van de universiteit; een origineel schooldocument; een weergave van correspondentie met een vriendin in Iran om uw universiteitsbadge te bemachtigen; een e-mail naar uw universiteit en een weergave van uw contact met de universiteit om kopieën van uw identiteitsdocumenten te bemachtigen; een e-mail, verstuurd door een maatschappelijk assistente van het OCMW van Herentals, naar de Iraanse ambassade waarin uw assistente aan de ambassade vraagt om bewijzen ter staving van uw identiteit en nationaliteit; een krantenartikel waaruit blijkt dat de chatroom WeChat offline werd gehaald; een attest van Beroes Malekzade, voorganger van de Iraanse Kerk in Turnhout, d.d. 5 november 2017, waaruit blijkt dat u sinds mei 2017 deelneemt aan de kerkbijeenkomsten; en twee foto's van één activiteit binnen de gemeenschap van de Iraanse Kerk te Turnhout.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner N. D. (...). In het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:
“(…)”

Daarnaast dient er gewezen te worden op het feit dat u uw identiteit geenszins op overtuigende wijze aangetoond heeft. Aangezien u beweerde dat u niet aan uw identiteitsdocumenten kon geraken omdat deze bij uw vader liggen, die u door de familieruzie ontstaan door uw relatie onmogelijk kon contacteren (CGVS 1, p. 25) en aangezien, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, er noch aan de Afghaanse origine van uw partner noch aan de problemen met uw vader ten gevolge van uw relatie met een Afghaan geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op het Commissariaat-generaal geen originele identiteitsdocumenten, zoals uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw mellikaart (nationale kaart), zou kunnen neerleggen. Nochtans kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar identiteit kunnen staven. De door u neergelegde documenten waarop uw beweerde identiteit vermeld staan (zoals een studentenbadge en een schooldocument), kunnen niet in overweging genomen worden als bewijsstukken van uw identiteit, aangezien uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er frequent gefraudeerd wordt met door Iraanse verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming neergelegde bewijsstukken en aangezien de door u neergelegde schooldocumenten in alle redelijkheid op eenvoudige wijze te vervalsen zijn. Dat u in uw beweerde zoektocht naar identiteitsdocumenten probeerde om contact op te nemen met een vriendin, met de universiteit of met de Iraanse ambassade, zoals u met twee e-mails en met enkele verslagen van (telefoon)gesprekken wenste aan te tonen, doet geen enkele afbreuk aan de gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt niet rechtstreeks met uw vader contact te kunnen opnemen om uw (originele) identiteitsdocumenten op de kop te kunnen tikken.

Het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoont, maakt het mij onmogelijk om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (onder meer betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.). Zo maakt u het mij onder meer onmogelijk om een uitspraak te doen over hoe de Iraanse autoriteiten uw beweerde christelijke activiteiten in België, die u staafde met twee foto's van één activiteit in de kerk en met een brief van de priester van uw kerk, percipiëren en welke gevolgen deze mogelijks voor u bij terugkeer naar Iran zouden kunnen hebben, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u veronderstelt dat de Iraanse autoriteiten niet van uw beweerde geloofsinteresse in België op de hoogte zijn (CGVS 2, p. 6).

Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat u hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk een overtuigd christen te zijn of te willen worden. Zo blijkt uit niets dat u daadwerkelijk zou willen gedoopt worden. Hoewel de priester u zei dat, alvorens u gedoopt zou kunnen worden, u zich de christelijke leer eigen moest maken dit door ofwel de door hem georganiseerde Bijbelstudie consequent bij te wonen ofwel door op het internet actief op zoek te gaan naar informatie, blijkt uit uw verklaringen echter dat u geen enkele vorm van (intensieve) Bijbelstudie heeft ondernomen. U nam hooguit twee keer aan de maandelijkse door de priester georganiseerde Bijbelstudie deel en in de maanden voor uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal, i.e. sinds oktober of november 2017, zocht u geen informatie over de christelijke leer meer op het internet op, omdat u niet meer van uw partner aan de Bijbelstudie mocht deelnemen of omdat u zelf te lui was (CGVS 2, p. 4 en 13). Aangezien u blijkbaar wel een tweetal keer van uw partner mocht deelnemen aan de door de kerk georganiseerde Bijbelstudie en aangezien u wel wekelijks naar de zondagsviering mocht, kan deze rechtvaardiging bezwaarlijk overtuigen. Bovendien is uw beweerde luiheid moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde oprechte wil om gedoopt te worden. Van iemand die daadwerkelijk gedoopt wil worden, kan immers in alle redelijkheid een intensief engagement verwacht worden om dit doel te bereiken. Gewezen op uw beperkte inzet om gedoopt te kunnen worden, erkende u op het einde van uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal zelfs dat u tot op dat ogenblik niet wist dat gedoopt worden zo belangrijk was (CGVS 2, p. 17). Nochtans had u even daarvoor nog gezegd dat het doopsel een nieuwe geboorte inhoudt en dat alle oude zondes door het doopsel worden gereinigd in naam van God (CGVS 2, p. 17) en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk inwijdingsritueel is, waardoor de gedoopte in de kerk van God wordt opgenomen. Dat u geen actieve houding aannam om gedoopt te kunnen worden en dat u naar eigen zeggen tot aan uw tweede onderhoud zelfs niet eens wist dat het doopsel belangrijk was, ondergraaft fundamenteel de ernst en de geloofwaardigheid van uw wil om tot de christelijke geloofsgemeenschap te behoren.

Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een overtuigd christen te zijn of te willen worden, wordt nog bevestigd door uw erg oppervlakkige kennis van het christendom. Nochtans beweerde u naar eigen zeggen geïnteresseerd te zijn om steeds meer over uw nieuwe geloof te willen lezen (CGVS 2, p. 16) en was u op het moment van uw tweede onderhoud al een achttal maanden bezig met uw nieuwe geloof. Hoewel u een aantal zaken over het christendom inhoudelijk correct kon weergeven, werden er opvallende lacunes in uw kennis vastgesteld. Zo meende u verkeerdelijk dat Jezus in Bethlehem was geboren omdat koning Herodes het bevel had gegeven om alle baby's te doden (CGVS 2, p. 8). In werkelijkheid werd hij aldaar geboren omdat Maria en Jozef in Bethlehem aanwezig moesten zijn voor een volkstelling. Verder stelde u verkeerdelijk dat de vierde evangelist - naast Lucas, Mattheus en Johannes – Paulus is, daar waar dit in werkelijkheid Marcus is (CGVS 2, p. 7). Voorts vermeldde u Lucas, Paulus, Johannes, een tweede Johannes en Petrus als zijnde apostelen van Jezus. Andere namen kon u zich niet herinneren (CGVS 2, p. 7). Nochtans zijn er twaalf apostelen en bovendien worden Lucas en (de tweede) Johannes niét als apostelen beschouwd. Gevraagd naar welke apostel Jezus Christus verraden heeft, gaf u aan dat dit Johannes was. Dit deed hij enkel door Jezus Christus aan te wijzen (CGVS 2, p. 8). Nochtans was het de apostel Judas die Jezus Christus na het Laatste Avondmaal verried: hij deed dit door Jezus op het hoofd te kussen. Voorts kende u Lazarus niet (CGVS 2, p. 9). Tot slot kende u slechts twee parabels (CGVS 2, p. 9). Uw gebrekkige Bijbelkennis betreffende elementaire zaken zoals de omstandigheden van de geboorte van Jezus, de leerlingen van Jezus en het passieverhaal stelt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor het christendom en van uw wil om van de christelijke gemeenschap deel uit te maken danig op de helling.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Betreffende uw illegale vertrek uit Iran (CGVS 2, p. 11), blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, als een persoon Iran illegaal heeft verlaten, maar voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, hij dan enkel een boete, die momenteel 50 à 60 dollar bedraagt, krijgt. Indien de persoon werd gezocht door de autoriteiten, zal hij enkel worden gestraft voor het begane misdrijf, maar niet voor het illegaal verlaten van het land. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u ten tijde van uw vertrek door de autoriteiten werd gezocht. Bovendien kan het betalen van een kleine boete voor illegaal vertrek bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Het krantenartikel geeft slechts weer dat de chatroom WeChat in Iran niet meer beschikbaar is, niets meer. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b), en 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen gaan dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en passen de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijzen zij erop dat zij in België zijn en zich dus buiten hun land van herkomst bevinden, dat eerste verzoeker jaren geleden Afghanistan is ontvlucht door de oorlog aldaar en nu ook Iran heeft verlaten omdat het niet meer wenselijk was om er als slaaf te leven, en dat tweede verzoekster van Iraanse origine is en zich bekeerd heeft tot het christendom. Zij stellen tevens de bescherming van hun land van herkomst niet te kunnen inroepen omdat de lokale autoriteiten aldaar niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerster hecht geen geloof aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker 1 en aan zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling.

Verzoeker 1 is van oordeel dat verweerster niets geleerd heeft van een arrest van uw Raad, nl. RvV nr. 196 233 van 6 december 2017 waarin het volgende staat:

Veel van hun afstammelingen zijn nooit in Afghanistan geweest en hebben een zeer slechte kennis over het land dat hun ouders verlieten.

Verweerster heeft onder andere ook juist omwille van deze slechte kennis de asielaanvraag van verzoeker afgewezen.

Verzoeker meent net zoals uw Raad in dit arrest dat in zijn geval een ruime toepassing van het voordeel van twijfel gerechtvaardigd is.

Verzoeker menen dat in hun geval verweerster geen onderzoek verrichtte naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor de Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven en die aldus een sterkere band hebben met dit land dan met het land waarvan ze de nationaliteit bezitten.

Verweerster stelt dat verzoeker het woord Bafia niet kent. Verzoeker meent dat het een Afkorting is en het is niet redelijk van hem te verwachten om deze afkorting te kenen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat: Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoekers zijn laaggeschoold en door de gebeurtenissen in hun leven en onderweg zijn ze volkomen getraumatiseerd geweest.

Verzoekers maken voorbehoud om in de loop van de procedure nog bijkomende documenten voor te leggen om deze foutieve beslissing te weerleggen.

Verzoeker 1 meent dat hij totaal vervreemd is van Afghanistan. Hij meent dat het hieronder staande rapport van toepassing is in hun situatie:

Treatment of returnees

“34.17 In an article dated 3 May 2012, IRIN reported: While refugees may return to Afghanistan with new skills learned abroad, they return to environments where those skills cannot be used, and a recent UNHCR survey found that 60 percent of returnees lived in worse conditions than their local counterparts.” [27m]

Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization."

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba2013-02-15-afg.pdf

Verweerster stelt dat verzoeker geen geloofwaardig document voorgelegd heeft om zijn Afghaanse nationaliteit te bewijzen.

Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve stelling. Verzoeker heeft zijn Taskira voorgelegd. Verweerster stelt dat de inhoud van de Taskira in strijd is met de verklaringen van verzoeker.

Dit is niet juist!

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 8 tweede gehoor van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar zijn verklaringen op pagina 8 van het tweede gehoor waarin hij op een zeer doorleefde wijze antwoorden gegeven over zijn kort verblijf in Afghanistan.

Antwoorden over Malastoun,

De weg naar Jalalabad,

Over de winkels,

Over de graf van zijn oom (pagina 21)

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar pagina 8 van het eerste gehoor waarin het duidelijk het woord woloswali district in mond genomen.

Ja? De naam van de instelling is volosvali. Ja? Je gaat er naartoe, je geef je gegeven en dan wordt er afgesproken dat je later terugkomt om het op te halen.

Het argument van verweerster dat de verklaringen van verzoeker met de inhoud van de taskira niet overeenstemt niet klopt.

Verweerster heeft zich schuldig gemaakt aan een selectieve lezing van het gehoorverslag.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk dat hij zijn taskira (het eerste Afghaanse document dat hij ooit bekomen heeft) niet goed gelezen heeft.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat een Taskira veel Pashou woorden bevat. Hoe kan verzoeker ze lezen en begrijpen.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar pagina 11 en 12 van het gehoor waarin bewezen heeft dat hij Dari tot een bepaalde hoogte machtig is.

Verzoeker heeft de spontane vragen van PO geantwoord zodat er geen sprake kan zijn van zogezegde 'ingestudeerd karakter'.

Verzoeker kende de typische Afghaanse gerechten zoals Bolani, Ashak, Shola. (CGVS p.12)

Verzoeker kende de vlag van Afghanistan en de kleuren ervan. (pagina 12)

Over het kruispunt en brug

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoekers

Het rapport van "treatment van returnees" niet van toepassing is op de situatie van verzoekers

Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en 48/5, §3 de vreemdelingenwet: Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen (geboren en getogen te zijn in Iran) en ook door hun huwelijk tussen een Afghaanse en Iraanse staatsburgers. Ze zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 10 oktober 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kopieën van een “*authorisation for access and disclosure*” van UNHCR, van twee vluchtelingenkaarten, van een “*Voluntary Repatriation Form*” van UNHCR, van drie paspoorten en twee taskara’s, van een doopcertificaat en van familiefoto’s en foto’s van een doopceremonie neer.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de originele exemplaren van de eerder reeds door hen op 10 oktober 2018 neergelegde “*authorisation for access and disclosure*”, vluchtelingenkaarten en “*Voluntary Repatriation Form*” van UNHCR en degelijkere kopieën van de overige door hen op 10 oktober 2010 neergelegde stukken neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel de schending aan van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden achten.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen in het eerste middel aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze

beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt eerste verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit en aan zijn verklaring heel zijn leven als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) eerste verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kan staven, dat (ii) eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn paspoort, dat (iii) de tolk Dari tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) vaststelde dat eerste verzoeker, hoewel gevraagd om Dari te spreken, continu Farsi, de Iraanse landstaal, bleef spreken met slechts enkele Dari-woorden in vervat, dat (iv) de verklaringen van eerste verzoeker betreffende zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran niet overtuigend zijn, dat (v) eerste verzoeker zijn kortstondige terugkeer naar Afghanistan in 2005 niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat (vi) de algemene kennis van eerste verzoeker van Afghanistan *quasi* onbestaande is. Omwille van de ongeloofwaardigheid van de beweerde herkomst van eerste verzoeker, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan zijn asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. De commissaris-generaal onderbouwt deze conclusie verder door te wijzen op een aantal bevreemdende elementen en tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoekster over hun relatie en de problemen die daarmee gepaard gingen.

Blijkens de motieven van de tweede bestreden beslissing steunt tweede verzoekster haar verzoek om internationale bescherming op de motieven die werden aangehaald door eerste verzoeker, ten aanzien van wie een weigeringsbeslissing werd genomen. Hierbij worden de motieven van de eerste bestreden beslissing hernomen. Daarnaast wordt er in de tweede bestreden beslissing op gewezen dat tweede verzoekster haar identiteit geenszins op overtuigende wijze heeft aangetoond, dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk een overtuigd christen te zijn of te willen worden en dat het betalen van een kleine boete voor illegaal vertrek uit Iran bezwaarlijk kan worden gelijkgeschakeld met vervolging of ernstige schade.

Verzoekende partijen slagen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de eerste bestreden beslissing opmerkt dat eerste verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aan de hand van enig geloofwaardig identiteitsdocument kan staven en waar hij benadrukt dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn paspoort. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U heeft geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. U legde weliswaar uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer, doch de authenticiteit van dit identiteitsbewijs wordt volledig ondermijnd uit de informatie die erop vermeld staat die in tegenstrijd is met de verklaringen die u erover aflegt. Zo stelde u zelf dat u dit identiteitsbewijs verkreeg ergens in het centrum van Jalalabad (CGVS 1, p. 8). Geconfronteerd dat er nochtans op de taskara staat dat deze in Surkh Rod werd opgemaakt, zegt u dat dit de stad van uw voorouders en grootvaders is, terwijl Surkh Rod eigenlijk niet een stad maar een district van de provincie Nangarhar is, zoals Jalalabad een is. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u de werkelijke procedure voor het aanvragen van een taskara niet kent. U stelde dat u samen met uw oom naar een bedrijf of instelling – waarvan u de naam niet kon weergeven (CGVS 1, p. 8) – moest gaan en dat aldaar louter en alleen op basis van uw persoonlijke verklaringen een taskara werd opgemaakt (CGVS 1, p. 8). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat een aanvraag meer voeten in de aarde heeft en onderhevig is aan een heel aantal procedurele stappen. Vervolgens is het vreemd dat uw taskara aanhaalt dat u gehuwd was op het ogenblik van het uitreiken ervan, iets wat u in alle toonaarden ontkent (CGVS 1, p. 11 en 34). Ook blijkt uit deze

taskara dat uw moeder de Pashtou-taal machtig zou zijn. Ook in dit verband verklaarde u het tegendeel: u stelde dat u noch uw moeder deze taal spreekt (CGVS 1, p. 34). Hierbij aansluitend is het niet aannemelijk dat u zelf niet eens wist in welke taal deze taskara werd opgesteld. U vermoedde dat dit het Pashtou was, maar met zekerheid kon u dit niet stellen. Het zou of het Dari of het Pashtou kunnen zijn, dat onderscheid viel volgens u niet op te maken (CGVS 1, p. 10 en 11). Meer zelfs, onmiddellijk nadien stelde u dit identiteitsdocument nooit bekeken te hebben (CGVS 1, p. 11). Het lijkt weinig aannemelijk dat iemand die, na jarenlang verblijf in een derde land, voor het eerst een eigen identiteitsbewijs uit zijn land van nationaliteit bemachtigt, dit document niet nader zou bekijken en een poging zou wagen alles eens door te nemen. Tot slot dient nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Bijgevolg kan er geen enkele waarde meer gehecht worden aan de authenticiteit van dit identiteitsdocument. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er redelijkerwijs ook geen enkele waarde gehecht worden aan de door u neergelegde taskara's van uw moeder en uw zussen, temeer uit niets blijkt dat deze documenten afkomstig zijn van personen met wie u een familiale band zou hebben.

Daarnaast dient ook benadrukt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw paspoort. Op de DVZ stelde u dat u een paspoort in uw bezit had, maar dat u dit identiteitsbewijs verloren bent op zee op weg naar Europa (Verklaring DVZ, vraag 24). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (CGVS 1, p. 13 en 35). Hiermee geconfronteerd herhaalde u slechts uw laatste bewering (CGVS 1, p. 35). Een louter herhalen van eerdere verklaringen kan evenwel niet weerhouden worden als een gegronde rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Betreffende de door u neergelegde kopieën van de paspoorten van uw moeder en uw zussen kan daarnaast vastgesteld worden dat uit niets uw familiale band met de betrokken personen blijkt. Voorts zijn het louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waardoor hier geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend, temeer gezien een dergelijke kopie gemakkelijk manipuleerbaar is. Daarenboven dient nogmaals benadrukt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.”

Verzoekende partijen voeren in het tweede middel van het verzoekschrift aan dat eerste verzoeker wel degelijk een geloofwaardig document heeft voorgelegd, met name zijn taskara, en dat het niet correct is om te stellen dat de inhoud van deze taskara in strijd is met de verklaringen van eerste verzoeker. Zij verwijzen hiervoor zonder enige toelichting naar bladzijde 8 van het gehoorverslag. Uit dit gehoorverslag blijkt evenwel dat eerste verzoeker op het CGVS inderdaad verklaarde dat hij zijn taskara ging aanvragen in de stad Jalalabad, terwijl op de taskara staat dat deze in Surkh Rod werd opgemaakt, en dat hij verklaarde dat aldaar louter en alleen op basis van zijn persoonlijke verklaringen een taskara werd opgemaakt, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het bekomen van een taskara onderhevig is aan een heel aantal procedurele stappen (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 24 oktober 2017, p. 8). Dat eerste verzoeker verklaarde dat de naam van de instelling waar hij zijn taskara bekam “Volosvali” is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Voorts acht ook de Raad het weinig aannemelijk dat iemand die, na jarenlang verblijf in een derde land, voor het eerst een eigen identiteitsbewijs uit zijn land van nationaliteit bemachtigt, dit document niet nader zou bekijken en een poging zou wagen alles eens door te nemen, of wanneer hij zelf de taal niet begrijpt minstens zou vragen aan iemand die de taal waarin het document is opgesteld begrijpt om dit samen met hem door te nemen. Verzoekende partijen betogen dan ook niet dienstig dat de taskara van eerste verzoeker vele woorden in het Pashtou bevat en dat eerste verzoeker deze taal niet begrijpt. Uit niets blijkt dat de commissaris-generaal zich schuldig zou hebben gemaakt aan een selectieve lezing van de gehoorverslagen. Aldus slagen verzoekende partijen er niet in deze vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. De overige hierboven aangehaalde vaststellingen vinden eveneens steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Ook de Raad is van oordeel dat de vaststellingen dat eerste verzoeker geen enkel afdoende document heeft neergelegd om zijn identiteit en zijn status van Afghaans vluchteling in Iran te staven en dat hij tevens ongeloofwaardige, tegenstrijdige en foutieve verklaringen aflegde over de documenten die hij wel voorlegde, zijn bewering geboren te zijn als Afghaan in Iran en er steeds als vluchteling te hebben gewoond ondermijnen.

De voorgaande conclusie wordt versterkt door de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen bevreedende vaststelling over het taalgebruik van eerste verzoeker:

“Bij uw asielaanvraag bij de DVZ meldde u namelijk dat u uw gehoor in het Dari wenste te doen (inschrijvingsfiche DVZ, dd. op 21 december 2015). Enige tijd later mocht het Commissariaat-generaal een e-mail ontvangen van uw advocaat waarin deze vroeg om een tolk Farsi, de Iraanse landstaal, te

voorzien. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op 8 januari 2018 werd, gelet op uw eerdere verklaringen tijdens uw inschrijving en tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op 24 oktober 2017 (CGVS 1, p. 4), uw kennis van het Dari afgetoetst met behulp van een Dari-tolk (CGVS 2, p. 2). Deze stelde evenwel na verloop van tijd dat u, hoewel gevraagd om Dari te spreken, continu Farsi bleef spreken met slechts enkele Dari-woorden in vervat (CGVS 2, p. 11). Hoewel u nadien probleemloos een aantal woorden van het Farsi naar het Dari kon vertalen (CGVS 2, p. 11-13) – waaruit overigens niet afgeleid kan worden wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u deze kennis heeft verworven - doet deze vaststelling samen met het feit dat u uw taal van herkomst niet vlot in volzinnen kunt hanteren, vragen rijzen bij uw initiële vraag om gehoord te worden in een Afghaanse landstaal.”

Door in het tweede middel louter te stellen dat uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker bewezen heeft dat hij wel degelijk tot op zekere hoogte de taal Dari machtig is, beperken verzoekende partijen zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door eerste verzoeker afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. In de bestreden beslissingen wordt overigens niet betwist dat eerste verzoeker probleemloos een aantal woorden van het Farsi naar het Dari kon vertalen, doch wordt op goede gronden vastgesteld dat hij de taal van zijn beweerde herkomst niet vlot in volzinnen kan hanteren en dat dit vragen doet rijzen bij zijn initiële vraag om gehoord te worden in een Afghaanse landstaal.

Daarnaast is ook de Raad van oordeel dat de verklaringen van eerste verzoeker over zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran niet overtuigend zijn. In de bestreden beslissingen wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo is het niet aannemelijk dat de organisatie genaamd ‘BAFIA’ en zeker het woord ‘Amayesh’ u niets zeggen (CGVS 1, p.23). Nochtans is ‘BAFIA’ de benaming van het Iraanse vluchtelingenbureau waar u normaliter jaarlijks uw amayeshkaart moest gaan vernieuwen. De amayeshkaart is zo wat de benaming voor een Iraanse vluchtelingenkaart voor Afghanen. Dat u de benaming van die voor Afghanen in Iran zo belangrijke kaart niet kent, kan op geen enkele wijze worden aanvaard. Deze lacunaire kennis staat overigens in schril contrast met uw kennis betreffende de geldende documenten voor Iraanse staatsburgers: zonder enige moeite gaf u aan dat Iraniërs beschikken over enerzijds hun identiteitsboekje, de zogeheten shenasnameh, en anderzijds hun mellikaart, waarvan u nog kon stellen dat deze tegenwoordig in digitale vorm (met een chip) uitgereikt wordt (CGVS 1, p. 28). Dat u wel vrijuit weet te vertellen over Iraanse identiteitsdocumenten maar geen kennis bezit over die voor Afghaanse vluchtelingen valt niet te rijmen met het door u aangenomen statuut van Afghaans vluchteling in Iran. Uw rechtvaardiging dat u of uw familie sinds uw terugkeer uit Afghanistan in 2005 geen officiële identiteitspapieren meer aanvroegen (CGVS 1, p. 23 en 29), kan niet overtuigen gelet op de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de amayeshkaart sinds 2003 uitgereikt wordt. Daarnaast is het ook merkwaardig dat u spreekt over zesmaandelijke registraties (CGVS 1, p. 23), daar waar volgens de beschikbare informatie dergelijke verblijfskaarten minstens één jaar geldig zijn. Voorts is het ten zeerste bevreemdend dat u, toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met uw illegale verblijf in Iran, stelde dat u uw Iraanse verblijfskaart nergens voor nodig had en dat het u niets bijbracht (CGVS 2, p.10). Een dergelijke uitspraak staat in zeer schril contrast met de vele voordelen die het bezit van een amayeshkaart met zich meebrengt zoals blijkt uit de beschikbare informatie. U gaf vervolgens ook aan dat het verkrijgen van een verblijfskaart een dure aangelegenheid was. Gelet op uw stelling dat dit dé reden was om u niet in regel te stellen (CGVS 1, p. 23), zijn uw verklaringen betreffende uw reis met uw Iraanse vrienden zo’n vier jaar geleden naar een aantal andere steden in Iran hoogst merkwaardig. U stelde voor deze trip 400.000 toman op tafel gelegd te hebben (CGVS 1, p. 27), het equivalent van één amayeshkaart zoals u stelt (CGVS 1, p. 23). Dat een plezierreisje meer prioriteit geniet dan een verblijfsvergunning die u vele voordelen biedt én die u van deportatie kan behoeden, houdt allermist steek. Met betrekking tot deze trip naar het noorden van Iran zijn er doorheen uw verklaringen nog een aantal zeer bevreemdende elementen op te merken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er doorheen Iran veel controles plaatsvinden door de autoritaire Iraanse veiligheidsdiensten teneinde personen die niet over papieren beschikken te detecteren en te deporteren.

Gelet op uw verklaringen dat u in de periode van uw reis niet beschikte over enige verblijfsdocumenten is het dan ook vooreerst niet aannemelijk dat u het risico op deportatie zou nemen en daarnaast dat uw Iraanse vrienden het risico zouden nemen om een niet-geregistreerde Afghaanse vluchteling in hun reisgezelschap op te nemen. Het is eveneens bevreemdend dat u als rechtvaardiging enerzijds stelde naar steden te reizen waar er geen controles plaatsvinden maar dat u anderzijds niet wist in welke steden

Afghanen nooit mochten komen (CGVS 1, p. 27). Tekenend is ook dat u aangeeft niet te weten of er in Shiraz plaatsen zijn waar je als Afghaanse vluchteling niet mag komen (CGVS 1, p. 28).

Voorts kan en mag er redelijkerwijs aangenomen worden dat, gelet op de heersende discriminatie van de Afghanen in Iran, de Afghaanse diaspora in Iran samenpakt en in contact staat met elkaar. Nochtans is uw kennis van de Afghaanse gemeenschap in Shiraz onbestaande. U stelde naar een Iraanse school te zijn gegaan waar, naast uzelf, nog twee andere Afghaanse jongeren les volgden. Dat u deze personen niet bij naam kan noemen, is hoogst merkwaardig (CGVS 1, p. 15). Dat u voorts geen contact houdt met andere Afghanen is eveneens frappant. Ook op de vraag met welke andere Afghaanse families uw ouders contact hebben wist u geen consequent antwoord te geven. Aanvankelijk gaf u V. (...), F. (...) en S. (...) weer als bevriende Afghaanse families van uw ouders (CGVS 1, p. 18 en 19), om nadien te zeggen dat uw vader zo'n twee of drie families kende, genaamd G. (...) en J. G. (...). Andere families kon u zich niet herinneren (CGVS 2, p. 14 en 15). Voorts is het ook niet aannemelijk dat u met uw familie nooit over Afghanistan of over jullie Afghaanse roots praatte (CGVS 1, p. 17). Het door u aangemeten profiel van een Afghaanse vluchteling in Iran strookt dan ook geenszins met de vaststelling dat uw kennis betreffende het leven van een persoon in een dergelijke situatie quasi onbestaande is. Voorgaande plaatst dan ook wederom fundamentele vraagtekens bij de waarachtigheid van uw verklaringen."

Verzoekende partijen laten deze vaststellingen *quasi* volledig ongemoeid. Zij beperken zich in het tweede middel louter tot het vergoelijken van het gebrek aan kennis van eerste verzoeker van het woord "*Bafia*", doch nog daargelaten de vraag of het redelijk is om van een Afghaanse vluchteling in Iran die beweert sinds zijn terugkeer uit Afghanistan in 2005 geen officiële identiteitspapieren meer te hebben aangevraagd te verwachten dat hij van de naam van dit Iraanse vluchtelingenbureau heeft gehoord, volstaan de overige hierboven aangehaalde overwegingen ruimschoots om vast te stellen dat de verklaringen van eerste verzoeker over zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran niet overtuigend zijn. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bovendien heeft eerste verzoeker ook niet aannemelijk gemaakt dat hij in 2005 kortstondig zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Vooreerst is het absoluut niet geloofwaardig dat uw familie een legaal verblijf in Iran – met, zoals uw vader stelde, de zekerheid van een inkomen te hebben en elke dag voedsel op tafel te hebben (CGVS 1, p. 28; CGVS 2, p. 6) – inruilde voor een onzeker verblijf in Afghanistan, alwaar al decennialang een oorlog woedt, alwaar jullie geen enkel vooruitzicht hadden op een inkomen of een job en alwaar jullie de taal niet kenden (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 6). Bovendien had uw vader op voorhand niet de moeite genomen om zich terdege te informeren naar de mogelijkheden om in Afghanistan werk te vinden (CGVS 2, p. 8). Een dergelijke ondoordachte en drastische stap is dan ook niet aannemelijk en staat allerminst in verhouding tot de gevolgen die dit had voor jullie situatie in Iran. Gelet op deze gevolgen – het verliezen van de verblijfsvergunningen en de voordelen die hieraan verbonden zijn én de moeilijkheden om in de toekomst nieuwe verblijfsdocumenten in Iran te verkrijgen – is het dan ook niet aannemelijk dat jullie al na een maand de beslissing namen om terug te keren naar Iran, daar waar jullie intussen wel Afghaanse identiteitsdocumenten hadden kunnen bemachtigen en redelijkerwijs ervanuit konden gaan dat jullie in Iran volledig in de illegaliteit zouden belanden. Een dergelijke houding is volstrekt ongeloofwaardig. Bovendien wordt aan jullie kortstondige terugkeer naar Afghanistan ook afbreuk gedaan door uw lacunaire kennis van Jalalabad, de stad waar u drie maanden doorbracht. U kon geen bekende gebouwen benoemen, evenmin kende u de namen van rivieren die doorheen Jalalabad stroomden. Ook de naam van de belangrijkste moskee in deze stad wist u niet. Gevraagd naar de dorpen of steden rondom Jalalabad bleef u voorts volledig in het ongewisse. Ook wijken in Jalalabad kon u niet opnoemen (CGVS 2, p. 21 en 22). U haalde wel aan dat u een andere wijk in Jalalabad kende, met name Behsoud, doch dit betreft een volledig district, geen eenvoudige wijk (CGVS 1, p. 30 en 31). Opmerkelijk is ook dat u in dit verband evenmin kon vertellen welke straten of wijken u passeerde als u daar met de fiets naartoe ging. Ook de rivier die u overstak kende u niet (CGVS 1, p. 31). De vaststelling dat u slechts een zeer beperkte kennis bezit van de stad waar u drie maanden verbleef en waar uw familie tot op heden nog verblijft, doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoekende partijen betwisten de voorgaande concrete vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet. Zij menen evenwel dat uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker op het CGVS op een zeer doorleefde wijze antwoorden heeft gegeven over zijn kort verblijf in Afghanistan. De kennis die eerste verzoeker wel kon aantonen over Malastoun, de weg naar het stadscentrum van Jalalabad, over de winkels die hij passeerde en over het graf van zijn oom, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zijn kennis van de stad waar hij drie maanden verbleef en waar zijn familie tot op heden nog verblijft zeer beperkt is. De informatie die verzoeker gaf, weegt immers

niet op tegen de hogervermelde vaststellingen inzake zijn (gebrek aan) kennis over Jalalabad, nu zij eerder vaag, algemeen en moeilijk verifieerbaar is en bovendien eenvoudig kan worden ingestudeerd.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden opgemerkt dat de algemene kennis van eerste verzoeker van Afghanistan *quasi* onbestaande is en dat, hoewel van iemand die nooit in zijn land van nationaliteit heeft gewoond zeker geen uitgebreide landenkennis moet worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat die persoon wel enige basiskennis heeft over het land waar zijn ouders zijn geboren en waaruit zij nadien zijn getvlucht, temeer daar *in casu* eerste verzoeker verklaarde dat grote delen van de families van zijn vader en zijn moeder tot op heden nog in Afghanistan verblijven en dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie aldaar. In de bestreden beslissingen wordt aangaande dit gebrek aan kennis van eerste verzoeker over Afghanistan het volgende overwogen:

“Zo is het zeer bevreemdend dat u amper Afghaanse steden kan benoemen. U kent evenwel Kabul, Jalalabad, Kunduz en Herat maar andere steden zijn u niet bekend (CGVS 1, p. 20). Evenmin kan u Afghaanse provincies benoemen (CGVS 1, p. 20). Voorts gevraagd naar bekende Afghaanse stammen antwoordde u met het opsommen van verschillende etniciteiten – Tadzjiek, Hazara en Pashtou (CGVS 1, p. 20). Bovendien wist u zelfs niet tot welke stam uzelf behoort. U gaf slechts aan dat u tot de Tadzjiek behoort, wat wederom een etnie betreft. Gevraagd naar eventuele onderverdelingen binnen de Tadzjiek, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 19). Voorts is uw kennis van de Afghaanse geschiedenis zeer beperkt. Gevraagd naar de Noordelijke Alliantie, de partij van de door u gekende Tadzjiek Massoud (CGVS 1, p. 19), bleef u in het ongewisse (CGVS 1, p. 20). Vreemd ook dat u enkel van Massoud kunt zeggen dat deze leeuw van Pansjir een man met lef is (CGVS 1, p. 19), terwijl deze oprichter en leider van de Noordelijke Alliantie jarenlang tegen de taliban vocht. Evenmin wist u te vertellen wie er voor de taliban aan de macht was in Afghanistan en hoelang de taliban daadwerkelijk de leiding had in uw land van herkomst (CGVS 1, p. 20). Voorts is ook uw kennis betreffende Daoud Khan – een oud-president van Afghanistan – quasi onbestaande (CGVS 1, p. 20) en wist u niet wie Ahmad Shah Durrani was (CGVS 1, p. 21). Evenmin kon u een bekende Afghaanse Pashtoun benoemen (CGVS 1, p. 19). Frappant genoeg kon u de huidige Afghaanse president niet correct weergeven. U had het over Abdolghani (CGVS 1, p. 19), daar waar in werkelijkheid Ashraf Ghani de leiding over Afghanistan heeft. Andere informatie over deze persoon kon u overigens niet weergeven, u wist niet vanwaar hij afkomstig is of tot welke stam hij behoort (CGVS 1, p. 19). Dat uw kennis betreffende uw land van herkomst dermate lacunair is, kan op geen enkele manier in overeenstemming gebracht worden met uw verklaringen Afghaans staatsburger te zijn.”

Verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet. Zij wijzen in het tweede middel van het verzoekschrift evenwel op een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat veel afstammelingen nooit in Afghanistan geweest zijn en een zeer slechte kennis hebben over het land dat hun ouders verlieten. Nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)), wordt er *in casu* op gewezen dat eerste verzoeker wel in Afghanistan geweest is en dat volgens zijn verklaringen de families van zijn vader en moeder er nog steeds wonen, zodat verzoekende partijen hoe dan ook niet dienstig naar het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad verwijzen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissingen niet louter gesteund zijn op de vaststelling dat de algemene kennis van eerste verzoeker over Afghanistan zeer beperkt is, doch tevens op tal van andere motieven, zoals onder andere deze die hierboven reeds werden aangehaald.

Gelet op het voorgaande, kan er geen geloof worden gehecht aan de beweringen dat eerste verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en dat hij heel zijn leven als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die daarmee onlosmakelijk verbonden zijn.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoekende partijen met de vader van tweede verzoekster omwille van hun verboden relatie, blijkt eens te meer uit de volgende in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen omtrent een aantal bevreemdende elementen en tegenstrijdigheden in hun verklaringen over hun relatie en de problemen dienaangaande:

“Zo verklaarde uw partner aanvankelijk dat jullie al twee jaar een relatie hadden alvorens u haar ten huwelijk vroeg (Vragenlijst CGVS K. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Nadien hadden u en uw partner het steevast over een periode van één jaar. Bovendien is het ten zeerste merkwaardig dat uw partner aanvankelijk geen vermoedens had dat u de Afghaanse nationaliteit bezat, hetgeen, gelet op het feit dat jullie reeds enige tijd een relatie hadden, niet aannemelijk is. Dat haar dit bij tijdens jullie afsprakjes in het park of de koffieshop en die wel twee uur konden duren (CGVS 1, p. 37-39) nooit zou zijn opgevallen,

is gewoonweg niet geloofwaardig. Ook is het hoogst bevreemdend dat uw partner, toen u haar vertelde over uw roots, er geen enkel probleem mee zou hebben gehad dat u de Afghaanse nationaliteit bezit (CGVS 2, p. 18), wat, gelet op de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran en de gevolgen die deze biecht voor haar verdere toekomst met zich meebracht, geenszins aannemelijk is. Te meer dat u dit haar ook maandenlang achtergehouden zou hebben. Ook betreffende het incident waarbij de vader van K. (...) u enkele rake klappen verkocht, bent u zelf niet consistent. Zo verklaarde u op DVZ dat 'de vader van uw partner u tegenhield op straat' (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u 'een afspraak met hem had gemaakt' en dat hij u met name kwam ophalen met de auto (CGVS 1, p. 42; CGVS 2, p. 19). Bovendien had u het aanvankelijk over 'één vriend van de vader die hem vergezelde' (CGVS 1, p. 42) waarna u het later had over 'twee neven die bij hem waren' (CGVS 2, p. 19). U wist zelfs één naam te zeggen, met name M. (...), de andere naam wist u niet (CGVS 2, p. 20). Merkwaardig is ook dat uw partner deze tweede naam wel kon weergeven (CGVS 2 K. (...), p. 19). Tot slot is uw partner ook tegenstrijdig betreffende haar ontsnapping uit haar ouderlijk huis. Op de DVZ stelde zij dat ze een aantal schooldocumenten was vergeten bij een vriendin (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Haar vader liet haar vrij om deze documenten op te halen. Later stelde uw partner dan weer dat ze toestemming kreeg van haar moeder – haar vader was zelfs niet thuis – om een schoolboek weg te brengen naar een vriendin (CGVS K. (...) 1, p. 21 en 22). Bovenstaande elementen doen nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de problemen die jullie kenden in Iran met betrekking tot het door u aangenomen doch ongeloofwaardig bevonden statuut van Afghaans vluchteling in Iran."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder wordt in de tweede bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat tweede verzoekster haar identiteit niet op overtuigende wijze heeft aangetoond. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

"Aangezien u beweerde dat u niet aan uw identiteitsdocumenten kon geraken omdat deze bij uw vader liggen, die u door de familieruzie ontstaan door uw relatie onmogelijk kon contacteren (CGVS 1, p. 25) en aangezien, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, er noch aan de Afghaanse origine van uw partner noch aan de problemen met uw vader ten gevolge van uw relatie met een Afghaan geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op het Commissariaat-generaal geen originele identiteitsdocumenten, zoals uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw mellikaart (nationale kaart), zou kunnen neerleggen. Nochtans kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar identiteit kunnen staven. De door u neergelegde documenten waarop uw beweerde identiteit vermeld staan (zoals een studentenbadge en een schooldocument), kunnen niet in overweging genomen worden als bewijsstukken van uw identiteit, aangezien uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er frequent gefraudeerd wordt met door Iraanse verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming neergelegde bewijsstukken en aangezien de door u neergelegde schooldocumenten in alle redelijkheid op eenvoudige wijze te vervalsen zijn. Dat u in uw beweerde zoektocht naar identiteitsdocumenten probeerde om contact op te nemen met een vriendin, met de universiteit of met de Iraanse ambassade, zoals u met twee e-mails en met enkele verslagen van (telefoon)gesprekken wenste aan te tonen, doet geen enkele afbreuk aan de gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt niet rechtstreeks met uw vader contact te kunnen opnemen om uw (originele) identiteitsdocumenten op de kop te kunnen tikken."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tevens heeft tweede verzoekster niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een overtuigd christen te zijn of te willen worden. In de tweede bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat u hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk een overtuigd christen te zijn of te willen worden. Zo blijkt uit niets dat u daadwerkelijk zou willen gedoopt worden. Hoewel de priester u zei dat, alvorens u gedoopt zou kunnen worden, u zich de christelijke leer eigen moest maken dit door ofwel de door hem georganiseerde Bijbelstudie consequent bij te wonen ofwel door op het internet actief op zoek te gaan naar informatie, blijkt uit uw verklaringen echter dat u geen enkele vorm van (intensieve) Bijbelstudie heeft ondernomen. U nam hooguit twee keer aan de maandelijks door de priester georganiseerde Bijbelstudie deel en in de maanden voor uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal, i.e. sinds oktober of november 2017, zocht u geen informatie over de christelijke leer meer op het internet op, omdat u niet meer van uw partner aan de Bijbelstudie mocht deelnemen of omdat u zelf te lui was (CGVS 2, p. 4 en 13). Aangezien u blijkbaar wel een tweetal keer van uw partner mocht deelnemen aan de door de kerk georganiseerde Bijbelstudie en aangezien u wel wekelijks naar de zondagsviering mocht, kan deze rechtvaardiging bezwaarlijk overtuigen. Bovendien

is uw beweerde luiheid moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde oprechte wil om gedoopt te worden. Van iemand die daadwerkelijk gedoopt wil worden, kan immers in alle redelijkheid een intensief engagement verwacht worden om dit doel te bereiken. Gewezen op uw beperkte inzet om gedoopt te kunnen worden, erkende u op het einde van uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal zelfs dat u tot op dat ogenblik niet wist dat gedoopt worden zo belangrijk was (CGVS 2, p. 17). Nochtans had u even daarvoor nog gezegd dat het doopsel een nieuwe geboorte inhoudt en dat alle oude zondes door het doopsel worden gereinigd in naam van God (CGVS 2, p. 17) en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk inwijdingsritueel is, waardoor de gedoopte in de kerk van God wordt opgenomen. Dat u geen actieve houding aannam om gedoopt te kunnen worden en dat u naar eigen zeggen tot aan uw tweede onderhoud zelfs niet eens wist dat het doopsel belangrijk was, ondergraaft fundamenteel de ernst en de geloofwaardigheid van uw wil om tot de christelijke geloofsgemeenschap te behoren.

Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een overtuigd christen te zijn of te willen worden, wordt nog bevestigd door uw erg oppervlakkige kennis van het christendom. Nochtans beweerde u naar eigen zeggen geïnteresseerd te zijn om steeds meer over uw nieuwe geloof te willen lezen (CGVS 2, p. 16) en was u op het moment van uw tweede onderhoud al een achttal maanden bezig met uw nieuwe geloof. Hoewel u een aantal zaken over het christendom inhoudelijk correct kon weergeven, werden er opvallende lacunes in uw kennis vastgesteld. Zo meende u verkeerdelijk dat Jezus in Bethlehem was geboren omdat koning Herodes het bevel had gegeven om alle baby's te doden (CGVS 2, p. 8). In werkelijkheid werd hij aldaar geboren omdat Maria en Jozef in Bethlehem aanwezig moesten zijn voor een volkstelling. Verder stelde u verkeerdelijk dat de vierde evangelist - naast Lucas, Mattheus en Johannes – Paulus is, daar waar dit in werkelijkheid Marcus is (CGVS 2, p. 7). Voorts vermeldde u Lucas, Paulus, Johannes, een tweede Johannes en Petrus als zijnde apostelen van Jezus. Andere namen kon u zich niet herinneren (CGVS 2, p. 7). Nochtans zijn er twaalf apostelen en bovendien worden Lucas en (de tweede) Johannes niét als apostelen beschouwd. Gevraagd naar welke apostel Jezus Christus verraden heeft, gaf u aan dat dit Johannes was. Dit deed hij enkel door Jezus Christus aan te wijzen (CGVS 2, p. 8). Nochtans was het de apostel Judas die Jezus Christus na het Laatste Avondmaal verried: hij deed dit door Jezus op het hoofd te kussen. Voorts kende u Lazarus niet (CGVS 2, p. 9). Tot slot kende u slechts twee parabels (CGVS 2, p. 9). Uw gebrekkige Bijbelkennis betreffende elementaire zaken zoals de omstandigheden van de geboorte van Jezus, de leerlingen van Jezus en het passieverhaal stelt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor het christendom en van uw wil om van de christelijke gemeenschap deel uit te maken danig op de helling."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vrees van tweede verzoekster om bij een eventuele terugkeer naar Iran door de Iraanse autoriteiten gearresteerd te worden omwille van haar illegale vertrek uit dit land, wordt in de tweede bestreden beslissing terecht gewezen op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat als een persoon Iran illegaal heeft verlaten, maar voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, hij dan enkel een boete krijgt, die momenteel 50 à 60 dollar bedraagt (zie adm. doss. tweede verzoekster, stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 20, COI Focus "Iran. Terugkeer" van 14 april 2017). Bovendien zal volgens deze informatie iemand die door de autoriteiten werd gezocht enkel worden gestraft voor het begane misdrijf, maar niet voor het illegaal verlaten van het land en blijkt nergens uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij ten tijde van haar vertrek door de autoriteiten werd gezocht. Ook de Raad is van oordeel dat het betalen van een kleine boete voor illegaal vertrek bezwaarlijk kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige schade.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat zij laaggeschoold zijn en door de gebeurtenissen onderweg volkomen getraumatiseerd zijn, tonen zij niet aan dat hun laaggeschooldheid eraan in de weg zou staan hun asielrelaas op een doorleefde en consistente manier te vertellen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd zouden zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de gehoorverslagen van het CGVS dat de interviews op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekende partijen getraumatiseerd zijn, laat staan dat zij aantonen dat zij ten gevolge hiervan aan geheugenproblemen zouden lijden of niet in staat waren om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts blijkt dat verzoekende partijen op geen enkel ogenblik melding hebben gemaakt van eventuele psychologische problemen waarmee zij zouden te kampen hebben.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 22, map met 'documenten'; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 14, map met 'documenten') kunnen omwille

van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt over de door eerste verzoeker neergelegde documenten:

“Aan de authenticiteit van uw taskara en deze van uw moeder en zusters kan geen enkele waarde gehecht worden, zoals hierboven reeds werd aangetoond. Eenzelfde conclusie werd er verbonden aan de neergelegde paspoorten van uw vrouwelijke familieleden.”

Over de door tweede verzoekster neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing als volgt:

“Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Het krantenartikel geeft slechts weer dat de chatroom WeChat in Iran niet meer beschikbaar is, niets meer. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook de documenten die verzoekende partijen bij hun op 10 oktober 2018 bijgebrachte en bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegen, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Vooreerst wordt er op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse documenten door de hoge graad aan corruptie in Iran tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 23, map met 'landeninformatie', COI Focus “*Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude*”), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die verzoekende partijen ter staving van de bewering van eerste verzoeker geboren te zijn als Afghaan in Iran en er steeds als vluchteling te hebben gewoond hebben bijgebracht. Voorts betreft de “*authorisation for access and disclosure*” van UNHCR (aanvullende nota, stuk 1) een document dat door eerste verzoeker is opgesteld en waarbij hij UNHCR machtiging verleent om documenten en informatie in verband met zijn asielaanvraag te behandelen. Aangezien dit document door eerste verzoeker zelf is opgesteld, kan dit noch zijn identiteit, noch zijn nationaliteit, noch de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten bevestigen. De door verzoekende partijen neergelegde vluchtelingenkaarten (aanvullende nota, stuk 2) en kopieën van taskara's van eerste verzoeker en zijn zus (aanvullende nota, stukken 7 en 8) zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze niet in overweging worden genomen. De kopieën van de paspoorten van de moeder en zussen van eerste verzoeker (met visum voor Iran) (aanvullende nota, stukken 4, 5 en 6) bevatten geen informatie waaruit blijkt dat de personen die erop voorkomen familiale banden hebben met eerste verzoeker, zodat ook deze niet volstaan om de nationaliteit van eerste verzoeker te staven. Bovendien betreffen de taskara's van eerste verzoeker en zijn zus en de paspoorten van de moeder en zussen van eerste verzoeker slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knippen en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Gelet op de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat eerste verzoeker zijn identiteit niet kan staven aan de hand van een geloofwaardig identiteitsdocument, tonen verzoekende partijen niet aan dat eerste verzoeker een van de personen is die voorkomen op de “*Voluntary Repatriation Form*” van UNHCR (aanvullende nota, stuk 3). Voorts kan het doopcertificaat (aanvullende nota, stuk 9) dat verzoekende partijen voorleggen geen afbreuk doen aan de hierboven aangehaalde motieven van de tweede bestreden beslissing met betrekking tot de beweringen van tweede verzoekster dat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom. Gelet op het geheel van deze vaststellingen maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat het doopsel van tweede verzoekster ingegeven zou zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. Hetzelfde geldt voor de foto's van een doopceremonie (aanvullende nota, stuk 11) die verzoekende partijen neerleggen. Deze stukken kunnen op zich dan ook niet aantonen dat tweede verzoekster zich bij terugkeer naar Afghanistan zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving. De ter terechtzitting neergelegde familiefoto's (aanvullende nota, stuk 10), die allen kopieën betreffen, zijn ten slotte niet bij machte om aan te tonen dat eerste verzoeker heel zijn leven als Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben gewoond. De foto's kunnen immers eender wanneer genomen zijn en bevatten ook geen duidelijk herkenbare indicaties wat de locatie betreft.

Voor zover verzoekende partijen in het tweede middel de commissaris-generaal nog verwijten geen onderzoek te hebben verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor de Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven en die aldus een sterkere band hebben met dit land dan met het land waarvan ze de nationaliteit bezitten, wordt er op gewezen dat tweede

verzoekster de Iraanse nationaliteit heeft en dat aan de Afghaanse nationaliteit van eerste verzoeker geen geloof kan worden gehecht, zodat niet wordt ingezien waarom een onderzoek naar de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Afghanistan voor verzoekende partijen aan de orde is. Verzoekende partijen citeren dan ook niet dienstig een passage uit een rapport van ECOI over terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan of in Iran zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Te dezen maken verzoekende partijen omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van hun verklaringen omtrent hun herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens de interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden

beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN